

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízдила a soudců JUDr. Milady Tomkové a JUDr. Jiřího Pally v právní věci žalobce: Š. Š., proti žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**, se sídlem Křížová 25, Praha 5, proti rozhodnutí žalované ze dne 13. 4. 2007, v řízení o kasační stížnosti žalované proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 10. 12. 2007, č. j. 33 Cad 97/2007 - 35,

takto:

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žalobci **se** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává.**

Odůvodnění:

Žalovaná (dále též „stěžovatelka“) podala včas kasační stížnost proti v záhlaví blíže označenému rozsudku krajského soudu, kterým bylo rozhodnutí stěžovatelky ze dne 13. 4. 2007, č. X, zrušeno pro vady řízení a věc vrácena žalované k dalšímu řízení. Krajský soud v odůvodnění svého rozsudku uvedl, že zdravotní stav žalobce k datu vydání napadeného rozhodnutí stěžovatelky nebyl správně hodnocen, neboť k uvedenému datu zdravotní stav žalobce odpovídal již plné invaliditě (v této souvislosti bylo poukázáno na závěry Posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí v Brně ze dne 22. 10. 2007). Dále bylo poukázáno na to, že nesprávné posouzení rozhodujícího zdravotního postižení v dlouhodobě nepříznivém zdravotním stavu, jímž žalobce trpěl k datu vydání napadeného rozhodnutí, je třeba považovat za vadu řízení, která mohla mít a měla za následek nesprávné stanovení míry poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti žalobce k uvedenému dni a v jeho důsledku i nesprávné posouzení zákonných podmínek plné invalidity ve smyslu § 39 odst. 1 zákona č. 155/1995 Sb., jako základního předpokladu pro posouzení dalšího trvání nároku na dávku důchodového pojištění, jehož se žalobce

domáhá. Rozhodnutí stěžovatelky bylo proto zrušeno pro vady řízení podle § 78 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), neboť skutkový stav, který vzal správní orgán za základ napadeného rozhodnutí, je v rozporu s lékařskými nálezy nacházejícími se ve správním spisu. Dále krajský soud uvedl, že v novém řízení žalovaná vydá rozhodnutí nové, jímž přizná žalobci od 20. 2. 2007 plný invalidní důchod. Tento závěr učinil krajský soud na základě zjištěných skutečností, z nichž naprosto jednoznačně a přesvědčivě vyplynulo (a tím má soud na mysli především posudek Posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí v Brně ze dne 22. 10. 2007), že v době vydání napadeného rozhodnutí zdravotní stav žalobce od 20. 2. 2007 odpovídal plné invaliditě.

V podané kasační stížnosti stěžovatelka vytýká krajskému soudu nesprávné posouzení věci ve smyslu § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Stěžovatelka nejdříve připomíná ustanovení § 38 zákona č. 155/1995 Sb., podle něhož má pojištěnec nárok na plný invalidní důchod, jestliže se stal a) plně invalidním a získal potřebnou dobu pojištění, pokud nesplnil ke dni vzniku plné invalidity podmínky nároku na starobní důchod podle § 29, popř., byli přiznán starobní důchod podle § 31, pokud nedosáhl důchodového věku, nebo b) plně invalidním následkem pracovního úrazu. Z tohoto pohledu pak stěžovatelka vytýká krajskému soudu nedostatečné posouzení předmětné věci v okamžiku stanovení vzniku plné invalidity, kdy se dále nezabýval další základní podmínkou pro vznik nároku na plný invalidní důchod, a to podmínkou získání potřebné doby pojištění ve smyslu § 40 zákona č. 155/1995 Sb., čímž zabránil ve věci rozhodnout podle právního názoru soudu.

Stěžovatelka ničeho nenamítá proti zjištění, že účastník byl shledán plně invalidním od 20. 2. 2007, avšak vedle plnění podmínky vzniku plné invalidity, kterou účastník nepochybně splňuje, je nutné soustředit se i na další podmínku § 38 písm. a) zákona č. 155/1995 Sb., a to podmínku získání potřebné doby pojištění, již se krajský soud zjevně nezabýval a zvolená formulace pokynu pro vydání nového rozhodnutí je tedy do té míry vágní a neúplná (rozhodnout o účastníkově žádosti „v pokračujícím řízení respektovat názor komise, potažmo soudu“), že brání stěžovateli v realizaci rozsudku. Z odůvodnění napadeného rozsudku je sice patrné, že stěžovatelka má být ve smyslu § 78 odst. 1 s. ř. s. vázána právním názorem o přiznání plného invalidního důchodu, postrádá však posouzení věci v intencích § 38 zákona č. 155/1995 Sb. komplexně, aby nemohlo dojít k situaci, kdy by plný invalidní důchod byl účastníku přiznán i při nesplnění podmínek získání potřebné doby pojištění. Stěžovatelka si zde dovoluje zdůraznit, že právní názor soudu by měl být jednoznačně formulovaným pokynem pro správní orgán, tedy stěžovatelku, z něhož musí být jasně patrné, jak má tato v řízení postupovat. To posléze platí tím spíše pro přezkumné řízení ve věcech důchodového pojištění se zřetelem k jeho zvláštní povaze, kde vyslovený právní názor a z něho plynoucí závazné pokyny pro vydání nového rozhodnutí musí být vyjádřený zcela jednoznačným způsobem jakoukoli pochybnost vylučujícím a tvořícím proto nedílnou součást výroku samého (zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení k dalšímu řízení). Stěžovatelka proto navrhuje, aby Nejvyšší správní soud rozsudek krajského soudu zrušil a věc vrátil uvedenému soudu k dalšímu řízení.

Žalobce se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

Stěžovatelka je osobou oprávněnou k podání kasační stížnosti, neboť byla účastníkem řízení, z něhož napadené rozhodnutí krajského soudu vzešlo (§ 102 s. ř. s.), a tuto kasační stížnost podala včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.). V kasační stížnosti uplatňuje důvod podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. a pro tento důvod je kasační stížnost shledána přípustnou. Nejvyšší správní soud za této situace napadený rozsudek krajského soudu v mezích řádně uplatněných kasačních důvodů a v rozsahu kasační stížnosti podle § 109 odst. 2 s. ř. s. přezkoumal, přitom dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

V řízení před krajským soudem bylo přezkoumáváno rozhodnutí stěžovatelky ze dne 13. 4. 2007, č. 470 416 228/428, jímž byla zamítnuta žádost žalobce o plný invalidní důchod pro nesplnění podmínek ustanovení § 39 odst. 1 zákona č. 155/1995 Sb. Stěžovatelka své rozhodnutí odůvodnila tím, že podle posudku Pražské správy sociálního zabezpečení pro Prahu 10 ze dne 29. 3. 2007 není žalobce plně invalidní, ale jen částečně invalidní, neboť z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu poklesla jeho schopnost soustavné výdělečné činnosti pouze o 50 %. S tímto rozhodnutím žalobce nesouhlasil, když namítal, že určená míra poklesu vykonávat výdělečnou činnost o 50 % neodpovídá jeho dlouhodobému zdravotnímu stavu a domáhal se přiznání plného invalidního důchodu. V řízení před krajským soudem se tudíž jednalo o posouzení míry poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti žalobce k datu vydání rozhodnutí stěžovatelky. Podle posudku Posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí v Brně ze dne 22. 10. 2007 činil od 20. 2. 2007 pokles schopnosti soustavné výdělečné činnosti žalobce podle přílohy č. 2 vyhlášky č. 284/1995 Sb., podle kapitoly VIII, odd. B, pol. 6, písm. a) 80 %, takže odpovídal již plné invaliditě. Krajský soud proto dospěl ke správnému závěru, že zdravotní stav žalobce k datu vydání napadeného rozhodnutí stěžovatelky nebyl správně hodnocen, neboť k uvedenému datu odpovídal již plné invaliditě. Za tohoto stavu krajský soud nepochybil, když rozhodnutí stěžovatelky zrušil a věc jí vrátil k dalšímu řízení. Stěžovatelka ničeho nenamítá proti závěru krajského soudu, že žalobce je od 20. 2. 2007 plně invalidní, nesouhlasí však s právním názorem vyjádřeným v napadeném rozsudku, že by měla vydat rozhodnutí nové, jímž žalobci přizná od 20. 2. 2007 plný invalidní důchod. Podle § 38 písm. a) zákona č. 155/1995 Sb. má pojištěnec nárok na plný invalidní důchod, jestliže se stal plně invalidním a získal potřebnou dobu pojištění, pokud nesplnil ke dni vzniku plné invalidity podmínky nároku na starobní důchod podle § 29, popř., byl-li přiznán starobní důchod podle § 31, pokud nedosáhl důchodového věku. Se stěžovatelkou lze souhlasit potud, že v řízení před krajským soudem byla posuzována pouze míra poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti žalobce, neboť žádost žalobce o invalidní důchod byla zamítnuta z toho důvodu, že k poklesu jeho schopnosti soustavné výdělečné činnosti nedošlo nejméně o 66 %. Ve svém zrušujícím rozsudku mohl tedy krajský soud dospět pouze k názoru, že žalobce je na základě posudku podaného posudkovou komisí plně invalidní, přičemž nárok na plný invalidní důchod by mu mohl být přiznán za předpokladu, že získal potřebnou dobu pojištění. Touto otázkou se však stěžovatelka nezabývala a rovněž krajský soud neposuzoval, zda žalobce získal potřebnou dobu pojištění. Právní názor vyslovený krajským soudem v napadeném rozsudku, v němž uvedl, že stěžovatelka v novém řízení vydá rozhodnutí nové, jímž přizná žalobci od 20. 2. 2007 plný invalidní důchod, je nepřesný, neboť krajský soud na základě provedeného řízení se mohl vyjádřit pouze k otázce plné invalidity žalobce nikoliv k tomu, zda má nárok na plný invalidní důchod s ohledem na získání potřebné doby pojištění. Nejvyšší správní soud uzavírá, že v dalším řízení stěžovatelka vyjde z toho, že žalobce je plně

invalidní (to ostatně stěžovatelka ani nepopírá), a po zjištění, zda žalobce získal potřebnou dobu pojištění, rozhodne o tom, zda žalobce má nárok na plný invalidní důchod, či nikoliv. Vzhledem k tomu, že krajský soud nepochybil, když rozhodnutí stěžovatelky zrušil a věc jí vrátil k dalšímu řízení, pouze nepřesně vyjádřil jak by měla stěžovatelka v dalším řízení postupovat a ve věci rozhodnout, neshledal Nejvyšší správní soud důvod pro zrušení rozsudku krajského soudu. V dalším řízení stěžovatelka tedy vyjde z toho, že žalobce je plně invalidní, a bude zjišťovat, zda žalobce získal potřebnou dobu pojištění pro přiznání plného invalidního důchodu.

Z uvedených důvodů byla proto kasační stížnost jako nedůvodná zamítnuta (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

O nákladech řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1, 2 s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Žalobce by sice podle výsledků řízení měl právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, z obsahu spisu však nevyplývá, že by mu v tomto stádiu řízení nějaké náklady vznikly, bylo proto rozhodnuto, že žalobci se náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejdou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 27. ledna 2009

JUDr. Bohuslav Hnízdl
předseda

senátu